పదవ అధ్యాయము

సాయి బాబా జీవిత విధానము

ఎల్లప్పుడు శ్రీ సాయిబాబాను భక్తిప్రేమలతో జ్ఞప్తియందు యుంచుకొనుము. ఏలన బాబా ఎల్లప్పుడు తమ ఆత్మస్వరూపమునందే లీనమై, సర్వులకు హితము చేయుటయందు నిమగ్నమై యుండువారు; వారి స్మరణయే జీవన్మరణరూపమైన సంసారమనెడు చిక్కుముడిని విప్పు తరుణోపాయము. ఇది అన్నింటికంటే అత్యంత శ్రేష్ఠము సులభతరమయ్యైన సాధను. దీనిలో వ్యయప్రయాసలు లేవు. కొద్ది శ్రమతో గొప్ప ఫలితమును పొందవచ్చును. అందువలన ఇక ఆలస్యము చేయక, మన దేహేంద్రియములలో పటుత్వమున్నంత వరకు ప్రతి నిమిషమును ఈ సాధనమును అనుష్టించుటకు వెచ్చించవలెను. ఇతర దేవతలంతా ఉత్తభ్రమ. గురువొకడే దేవుడు. సద్గురువు చరణములను నమ్మి కొల్చినచో వారు మన యదృష్టమును బాగుచేయగలరు. వారిని శ్రద్ధగా సేవించినచో సంసారబంధమునుండి తప్పించుకొనగలము. న్యాయమీమాంసాది షడ్దర్శనములను చదువ పనిలేదు. మన జీవితమనే ఓడకు సద్గురుని సరంగుగా జేసికొన్నచో, కష్టములు చింతలతో కూడిన సంసారమనే సాగరమును మనము సులభముగా దాటగలము. సముద్రములు నదులు దాటునప్పుడు మనము ఓడ నడిపేవానియందు నమ్మకముంచినట్లు, సంసారమనే సాగరమును దాటుటకు సద్గురువనే సరంగుపై పూర్తి నమ్మకముంచవలెను. భక్తులయొక్క యంతరంగమున గల భక్తిప్రేమలను బట్టి, సద్గురువు వారికి జ్ఞానమును శాశ్వతానంతమును ప్రసాదించును.

గత అధ్యాయములో బాబా యొక్క భిక్షాటనమును, కొందరు భక్తుల యనుభవములు మొదలగునవి చెప్పితిమి. ఈ అధ్యాయములో బాబా యెక్కడ నివసించెను? ఎలాగున జీవించెను? ఎట్లు శయనించెడివారు? భక్తులకు ఎట్లు బోధించుచుండెను? మొదలగునవి చెప్పుదుము.

బాబావారి శయనలీల

మొట్టమదట బాబా యెచ్చట పండుకొనుచుండెనో, ఎట్లు పుండుకొనుచుండెనో చూచెదము. ఒకసారి నానాసాహెబు డేంగల్, సుమారు నాలుగు మూరల పొడవు, ఒక జానెడు మాత్రమే వెడల్పు గల యొక కఱ్ఱబల్లను బాబా పడకకని తెచ్చెను. ఆ బల్లను నేలపై వేసుకొని పండుకొనుటకు మారుగా, బాబా దీనిని మసీదు యొక్క దూలములకు ఊయలవలె వ్రేలాడునట్లు చినిగిన పాతగుడ్డ పీలికలతో గట్టి, దానిపై పండుకొన మొదలిడెను. గుడ్డ పీలికలు పలుచనివి, యేమాత్రము బలమైనవికావు. అవి ఆ కొయ్యబల్లయొక్క బరువును మోయుటయే గగనము. ఇంక బాబా యొక్క బరువును కూడ కలిపి అవి యెట్లు భరించుచుండె ననునది యాశ్చర్యవినోదములకు హేతువయ్యెను. ఆ పాతగుడ్డ పీలికలు అంత బరువును మోయగలుగుట, నిజముగ బాబా లీలయే. బాబా ఈ బల్ల యొక్క నాలుగు మూలలయందు నాలుగు దీపపు ప్రమిదలుంచి రాత్రి యంతయు దీపములు వెలిగించుచుండిరి. ఇది యేమి చిత్రము! బల్లపై ఆజానుబాహువగు బాబా పండుకొనుటకే స్థలము చాలనప్పుడు దీపములు పెట్టుటకు జాగా యెక్కడిది? బాబా బల్లపైన పండుకొనిన యా దృశ్యమును దేవతలు సహితము చూచి తీరవలసినదే! ఆ బల్లపైకి బాబా యెట్లు ఎక్కుచుండెను? ఎట్లు దిగుచుండెను? అనునవి యందరకు నాశ్చర్యము కలిగించుచుండెను. అనేక మంది ఉత్సుకతతో బాబా బల్లపైకి యెక్కుట, దిగుట గమనించుటకై కనిపెట్టుకొని వుండెడివారు. కాని బాబా యెవరికి ఆ వైనము అంతు తెలియనివ్వలేదు. ఆ వింత చూచుటకు జనులు గుంపులు గుంపులుగ గుమిగూడుచుండుటచే బాబా విసుగుచెంది నొకనాడు యా బల్లను విరచి పారవైచిరి. అష్టసిద్ధులు బాబా యాధీనములు. బాబా వానినపేక్షించలేదు, వాని కొరకు నే అభ్యాసములను చేయలేదు. వారు పరిపూర్ణులు గనుక సహజముగనే అవి వారికి సిద్ధించెను.

బ్రహ్మము యొక్క సగుణావతారము

సాయిబాబా మూడున్నర మూరల మానవ దేహముతో గాన్పించినను వారు సర్వహృదయాంతరస్థులు. అంతరంగమున వారు పరమ నిరీహులు నిస్పృహులైనప్పటికి, బాహ్యమునకు లోకహితము కోరువానిగ గనిపించువారు. అంతరంగమున వారు మమకారరహితులైనప్పటికీ, బాహ్యదృష్టికి మాత్రము తమ భక్తుల యోగక్షేమముల కొరకు ఎంతయో తాపత్రయపడుతున్న వారివలే కనిపించెడివారు. వారి అంతరంగము

శాంతికి ఉనికి పట్టయినను, బయటకు చంచల మనస్కునివలె గనిపించుచుండెను. లోపల పరబ్రహ్మస్థితి యందున్నప్పటికిని, బయటకు దయ్యమువలె నటించుచుండెడి వారు. లోపల యద్వైతియైనను బయటకు ప్రపంచమునందు తగుల్కొనిన వానివలె గాన్పించుచుండెను. ఒక్కొక్కప్పుడందరిని ప్రేమతో చూచెడివారు. ఇంకొక్కప్పుడు వారిపై రాళ్ళు విసరుచుండిరి. ఒక్కొక్కప్పుడు వారిని తిట్టుచుండిరి. ఇంకొక్కప్పుడు వారిని ప్రేమతో అక్కునజేర్చుకొని, ఎంతో నెమ్మదితోను శాంతముతోను ఓరిమితోను సంయమముతోను వ్యవహరించెడివారు.

బాబా ఎల్లప్పుడు ఆత్మానుసంధానమందే మునిగియుండెడివారు; భక్తులైపై కారుణ్యమును జూపుచుండెడివారు. వారెల్లప్పుడు నొకే యాసనమందు స్థిరముగ నుండెడివారు. వారెక్కడకు ప్రయాణములు చేసెడివారు కారు. చిన్న చేతికఱ్ఱ (సటకా)యే వారు సదా ధరించెడి దండము; చింతారహితులై యెప్పుడు శాంతముగా నుండెడివారు. సిరిసంపదలను గానీ కీర్తి ప్రతిష్టలను గాని లక్ష్యపెట్టక, భిక్షాటనముచే నిరాడంబరులై జీవించెడివారు. అట్టి పావన జీవనులు వారు. ఎల్లప్పుడు బాబా 'అల్లామాలిక్' (భగవంతుడే యజమాని) అని యనెడివారు. భక్తులయందు అవిచ్ఛిన్నమైన పరిపూర్ణప్రేమానురాగాలను కలిగియుండెడివారు. ఆత్మజ్ఞానమునకు ఆయన గని, దివ్యానందమునకు వారు ఉనికిపట్టు. సాయిబాబా యొక్క దివ్యస్వరూపము అట్టిది. ఆద్యంతములు లేనట్టిది, అక్షయమైనట్టిది, భేదరహితమైనట్టిది, విశ్వమంతయు నావరించినట్టిది యైన ఆ పరబ్రహ్మ తత్త్వమే సాయిబాబాగా యవతరించినది. ఎంతో పుణ్యము చేసుకొన్న అదృష్టవంతులు మాత్రమే యా నిధని పొందగలిగిరి. గ్రహించగలుగుచుండిరి. సాయిబాబా యొక్క నిజతత్వమును గ్రహించలేక, వారినొక సామన్యమానవునిగా నెంచినవారు నిజముగ దురదృష్టవంతులు.

శిరిడీలో బాబా నివాసము - వారి జన్మతేది

బాబాయొక్క తలిదండ్రుల గురించి గాని, వారి సరియైన జన్మతేదీగాని యెవరికిని తెలియదు. వారి శిరిడీలో వుండిన కాలాన్నిబట్టి దానిని సుమారుగా నిశ్చయింపవచ్చును. బాబా 16 యేండ్ల ప్రాయమున శిరిడీ వచ్చి మూడు సంవత్సరములు అచట నుండిరి. హఠాత్తుగా అచటనుండి అదృశ్యులై, కొంతకాలము పిమ్మట నైజాము రాజ్యములోని ఔరంగాబాదుకు సమీపమున గనిపించిరి. 20 సంవత్సరముల ప్రాయమున చాంద్‌పాటీలు పెండ్లిగుంపుతో శిరిడీ చేరిరి. అప్పటినుండి 60 సంవత్సరములు శిరిడీ వదలక యచ్చటనే యుండి, 1918వ సంవత్సరములో మహాసమాధి చెందిరి. దీనిని బట్టి బాబా సుమారు 1838వ సంవత్సర ప్రాంతములందు జన్మించియుందురని భావింపవచ్చును.

బాబా లక్ష్యము, వారి బోధలు

17వ శతాబ్దములో రామదాసను యోగిపుంగవుడు (1608-81) వర్ధిల్లెను. గోబ్రాహ్మణులను మహమ్మదీయులనుండి రక్షించు లక్ష్యమును వారు చక్కగా నిర్వర్తించిరి. వారు గతించిన 200 ఏండ్ల పిమ్మట హిందువులకు, మహమ్మదీయులకు తిరిగి వైరము ప్రబలెను. వారి మధ్య సమైక్యభావమును నెలకొల్పుటకై సాయిబాబా అవతరించెను. ఎల్లప్పుడు వారు చెప్పెడి హితవు: "హిందువులదైవమగు శ్రీరాముడును, మహమ్మదీయుల దైవమగు రహీమును ఒక్కరే. వారిరువురి మధ్య యేమీ భేదములేదు. అట్లయినప్పుడు వారి భక్తులు వారిలో వారు కలహమాడుట యెందులకు? ఓ అజ్ఞానులారా! చేతులు చేతులు కలిపి రెండు జాతులను కలిసి మెలిసి యుండుడు. బుద్ధితో ప్రవర్తింపుడు. జాతీయ ఐకమత్యమును సమకూర్చుడు. వివాదము వల్లగాని, ఘర్షణవల్లగాని ప్రయోజనములేదు. అందుచే వివాదమును విడువుడు. ఇతరులతో పోటీ పడకుడు. మీ యొక్క వృద్ధిని మేలును చూచుకొనుడు. భగవంతుడు మిమ్ము రక్షించును. యోగము, త్యాగము, తపస్సు, జ్ఞానము మోక్షమునకు మార్గములు. వీనిలో నేదైన అవలంబించి మోక్షమును సంపాదించనిచో మీ జీవితము వ్యర్థము. ఎవరైన మీకు కీడు చేసినచో, ప్రత్యపకారాము చేయకుడు. ఇతరుల కొరకు మీరేమైన చేయగలిగినచో నెల్లప్పుడు మేలు మాత్రమే చేయుడు." సంగ్రహముగా ఇదియే బాబా యొక్క ప్రబోధము. ఇది ఇహపరసాధనము.

సాయిబాబా సద్గురువు

గురువులమని చెప్పుకొని తిరుగువారు అనేకులు గలరు. వారు ఇంటింటికి తిరుగుచు వీణ, చిరతలు చేతబట్టుకొని ఆధ్యాత్మికాడంబరము చాటెదరు. శిష్యుల చెవులలో మంత్రముల నూది వారినుండి ధనము లాగెదరు. పవిత్రమార్గమును మతమును బోధించెదమని చెప్పెదరు. కాని మత మనగానేమో వారికే తెలియదు. స్వయముగా వారపవిత్రులు.

సాయిబాబా తన గొప్పతన మెన్నడును ప్రదర్శించవలె ననుకొనలేదు. వారికి దేహాభిమానము ఏ మాత్రము లేకుండెను. కాని భక్తుల యందు మిక్కిలి ప్రేమ మాత్రము ఉండెడిది. నియతగురువులని అనియతగురువులని గురువులు రెండు విధములు. నియతగురువులనగా

నియమింపబడినవారు. అనియత గురువులనగా సమయానుకూలముగా వచ్చి యేదైన సలహానిచ్చి మన యంతరంగమునందున్న సుగుణమును వృద్ధిచేసి మోక్షమార్గము త్రొక్కునట్లు చేయువారు. నియతగురువుల సహవాసము 'నీవు నేన'ను ద్వంద్వభావనను పోగొట్టి, అంతరంగమును యోగమున ప్రతిష్ఠించి "తత్త్వమసి" యగునట్లు చేయును. సర్వవిధముల ప్రపంచజ్ఞానమును బోధించుగురువులనేకులు గలరు. కాని మనల నెవరయితే సహజస్థితి యందు నిలుచునట్లు చేసి మనలను ప్రపంచపుటునికికి అతీతముగా తీసికొని పోయెదరో వారే సద్గురువులు. సాయిబాబా యట్టి సద్గురువు. వారి మహిమ వర్ణనాతీతము. ఎవరైనా వారిని దర్శించినచే, బాబా వారి యొక్క భూత భవిష్యద్వర్తమానములన్నిటిని చెప్పువారు. ప్రతి జీవియందు బాబా దైవత్వమును జూచేవారు. స్నేహితులు, విరోదులు వారికి సమానులే. నిరభిమానము సమత్వము వారిలో మూర్తీభవించినవి. వారు దుర్మార్గుల యవగుణముల గూడ దీర్చెడివారు. కలిమి లేములు వారికి సమానము. మానవదేహముతో సంచరించినప్పటికీ, వారికి గృహదేహాదులయందు యభిమానము లేకుండెను. శరీరధారులవలె గనిపించినను వారు నిజమునకు నిశ్శరీరులు, జీవన్ముక్తులు.

బాబాను భగవానునివలె పూజించిన శిరిడీ ప్రజలు పుణ్యాత్ములు. ఏది తినుచున్నను. త్రాగుచున్నను, తమ దొడ్లలోనో పొలములలోనో పని చేసికొనుచున్నను, వారెల్లప్పుడు సాయిని జ్ఞప్తి యందుంచుకొని సాయి మహిమను కీర్తించుచుండేవారు. సాయి తప్ప యింకొక దైవమును వారెరిగియుండలేదు. శిరిడీ స్త్రీల ప్రేమను భక్తిని దాని మాధుర్యమును వర్ణించుటకు మాటలు చాలవు. వారు పామరులయినప్పటికీ, వారికున్న స్వల్పభాషాజ్ఞానముతోనే ప్రేమతో బాబాపై పాటలను కూర్చుకొని పాడుకొనుచుండిరి. వారికి అక్షరజ్ఞానము శూన్యమయినప్పటికి వారి పాటలలో నిజమైన కవిత్వము గానవచ్చును. యదార్థమైన కవిత్వము పాండిత్యమువల్ల రాదు. అది యసలైన ప్రేమవలన వెలువడును. కవిత్వము స్వచ్ఛమైన ప్రేమభావమునుండి వెలువడును. అటువంటి సిసలైన కవిత్వాన్ని విబుధులైన శ్రోతలు ఆశ్వాదించగలరు. ఈ పల్లెపదాలనన్నియు సేకరింపదగినవి. సాయి అనుగ్రహముంటే, ఏ భక్తుడయిన వీనిని శ్రీసాయిలీల పత్రికలోనో లేదా పుస్తకరూపముననో ప్రకటించిన యెంతయో బాగుండును.

బాబావారి యణకువ

భగవంతునికి ఆరు లక్షణములు గలవు (1) కీర్తి, (2) ధనము, (3) అభిమానము లేకుండుట, (4) జ్ఞానము, (5) మహిమ, (6) ఔదార్యము. ఈ గుణములన్నియు బాబాలో నుండెను. భక్తుల కొరకు మానవరూపమున అవతరించిన భగవతత్త్వమే సాయిబాబా. వారి

కరుణ, అనుగ్రహము అద్భుతములు. వారే కరుణతో భక్తులను తమ వద్దకు చేర్చుకొనకుండిన, వారి మహత్మ్యమును తెలుకొనగల శక్తి యెవరికి గలదు? భక్తులకొరకు బాబానోట వెలువడిన పలుకులు పలుకుటకు సరస్వతీ దేవి కూడ వెరగుచెందును. ఒక యుదాహరణ. బాబా మిక్కిలి యణకువతో నిట్లనెడివారు: "బానిసలకు బానిసనగు నేను మీకు ఋణగ్రస్థుడను. మీ దర్శనముచే నేను తృప్తుడనైతిని. మీ పాదములు దర్శించుట నా భాగ్యము. మీ యశుద్ధములో నేనొక పురుగును. అట్లగుటవలన నేను ధన్యుడను." ఏమి వారి యణకువ! బాబా యొక్క యీ వాక్యములను ప్రచురించుట ద్వారా బాబాను కించపరచితినని ఎవరైన యనినచో, యీ నా అపరాధమునకు బాబాను క్షమాపణ కోరెదను; తత్పాపపరిహారార్థమై బాబా నామజపము చేసెదను.

బాహ్యదృష్టికి బాబా ఇంద్రియవిషయముల ననుభవించువానివలె కన్పట్టినను, ఇంద్రియానుభూతులలో వారికేమాత్రమభిరుచి యుండెడిది కాదు. అసలు ఇంద్రియానుభవముల స్పృహయే వారికి లేకుండెను. వారు భుజించునప్పటికి దేనియందు వారికి రుచి యుండెడిదికాదు. వారు ప్రపంచమును చూచుచున్నట్లు గాన్పించినను వారికి దానియందేమాత్రము ఆసక్తి లేకుండెను. కామమన్నచో వారు హనుమంతునివలె యస్ఖలిత బ్రహ్మచారులు. వారికి దేనియందు మమకారము లేకుండెను. వారు శుద్ధచైతన్యస్వరూపులు; కోరికలు, కోపము మొదలగు భావవికారములు శాంతించి, స్వాస్థ్యము చెందిడి విశ్రాంతి ధామము. వేయేల వారు విరాగులు, ముక్తులు, పరిపూర్ణులు. దీనిని వివరించుట కొక యుదాహరణము.

నానావలి

శిరిడీలో విచిత్రపురుషు డొకడుండెను. అతని పేరు నానావలి. అతడు బాబా విషయములను, పనులను చక్కపెట్టుచుండువాడు. ఒకనాడతడు బాబా వద్దకు పోయి, బాబాను వారి గద్దె (ఆసనము) నుండి లేవవలసినదనీ, దానిపై తాను కూర్చుండవలెనని తనకు బుద్ధి పుట్టినదనీ అనెను. వెంటనే బాబా లేచి గద్దెను ఖాళీ చేసెను. నానావలి దానిపై కొంతసేపు కూర్చుండి లేచి, బాబాను తిరిగి కూర్చొనుమనెను. బాబా తన గద్దెపై కూర్చొనెను. నానావలి బాబా పాదములకు సాష్టాంగనమస్కారము చేసి వెళ్ళిపోయెను. తన గద్దె మీదనుంచి దిగి పొమ్మనినను, దానిపై నింకొకరు కూర్చొనినను, బాబా యెట్టి యసంతుష్టి వెలిబుచ్చలేదు. బాబాను నానావలి యెంతగా ప్రేమించువాడనిన, అతడు బాబా మహాసమాధి చెందిన పదమూడవనాడు దేహత్యాగము చేసెను.

మహాత్ముల కథాశ్రవణము, వారి సాంగత్యమే అతిసులభమార్గము

సాయిబాబా సామాన్యమానవునివలె నటించినప్పటికి, వారి చర్యలను బట్టి వారు యసాధారణ బుద్ధికుశలతలు కలవారని తెలియవచ్చును. వారు చేయునదంతయు తమ భక్తుల మేలుకొరకే. వారు ఆసనములు గాని, యోగాభ్యాసములు గాని, మంత్రోపదేశములుగాని తమ భక్తులకు ఉపదేశించలేదు. తెలివితేటలను ప్రక్కకుబెట్టి 'సాయి సాయి' యను నామమును మాత్రము జ్ఞప్తి యందుంచుకొనుమనిరి. అట్లు చేసినచో వారు సర్వబంధములనుండి విముక్తులై, స్వాతంత్ర్యము పొందెదరని చెప్పిరి. పంచాగ్నుల నడుమ కూర్చొనుట, యాగములు చేయుట, మంత్రజపము చేయుట, అష్టాంగయోగములు మొదలగునవి బ్రాహ్మణులకే వీలుపడును. తక్కిన వర్ణములవారికి అవి ఉపయుక్తములుకావు. అలోచించుటే మనస్సు యొక్క పని. అది యాలోచించకుండ యొక్క నిముషమైన నుండలేదు. దానికేదైన ఇంద్రియవిషయము జ్ఞప్తికి దెచ్చినచో, దానినే చింతించుచుండును. గురువును జ్ఞప్తికి దెచ్చినచో గురువునే చింతించు చుండును. మీరు సాయిబాబా యొక్క గొప్పతనమును వైభవమును శ్రద్ధగా వింటిరి. ఇదియే వారిని జ్ఞప్తియందుంచుకొనుటకు సహజమైన మార్గము. ఇదియే వారి పూజయు కీర్తనయు.

మహాత్ముల కథలను వినుట పైన చెప్పిన ఇతర సాధనములవలె కష్టమైనది కాదు. ఇది మిక్కిలి సులభసాధ్యమైనది. వారికథలు సంసారమునందు గల భయములన్నిటిని పారద్రోలి పారమార్థిక మార్గమునకు దీసికొనిపోవును. కావున మహాత్ముల చరిత్రలను శ్రవణము చేయుడు; వానినే మననము చేయుడు; వానిలోని సారాంశమును జీర్ణించుకొనుడు. ఇంతమాత్రము చేసినచో బ్రాహ్మణులే గాక స్త్రీశూద్రాది అన్ని వర్ణములవారు కూడ పవిత్రులగుదురు. ప్రాపంచికబాధ్యతలందు తగుల్కొని యున్నను మీ మనస్సును సాయిబాబా కర్పింపుడు. వారి కథలు వినుడు. వారు తప్పక మనలను అనుగ్రహించగలరు. ఇది మిక్కిలి సులభోపాయము. అయినచో మరి దీని నెందుకు అందరు అవలంభించకున్నారు? అని యడుగవచ్చు. కారణమేమన; భగవంతుని కృపాకటాక్షము లేనియెడల మహాత్ములచరిత్రలను వినుటకు కూడా మనస్సు అంగీకరించదు. భగవంతుని చేతనే సర్వము నిరాటంకము, సుగమము యగును. మహాత్ముల కథలు వినుట యనగా వారి సాంగత్యము చేయుటే. మహాత్ముల సాంగత్యముచే కలుగు ప్రాముఖ్యము చాలా గొప్పది. అది మన యహంకారమును, దేహాభిమానమును నశింపజేయును; చావు పుట్టుకలనే బంధములను కూడ నశింపచేయును; హృదయగ్రంథులను తెగగొట్టును. తుదకు శుద్ధచైతన్యరూపుడగు భగవంతుని సాన్నిధ్యమునకు తీసికొనిపోవును. విషయవ్యామోహముల యందు మనకు గల యభిమానమును తగ్గించి ప్రాపంచిక కష్టసుఖములందు విరక్తి

కలుగజేసి పారమార్థికమార్గమున నడుపును. మీకు భగవన్నామస్మరణము పూజ భక్తివంటి యితరసాధనములేవియు లేకపోయినను, కేవలము హృదయపూర్వకముగ మహాత్ముల నాశ్రయించినచో చాలును, వారు మనలను భవసాగరమునుండి తరింపజేయుదురు. మహాత్ములు అందుకొరకే నవతరించెదరు. ప్రపంచ పాపముల తొలగజేయునట్టి గంగా, గోదావరి, కృష్ణా, కావేరి మున్నగు పవిత్రనదులు కూడ మహాత్ములు వచ్చి తమ నీటిలో స్నానము చేసి తమను పావనము చేయవలెనని వాంఛించుచుండును. మహాత్ముల మహిమ అట్టిది. మన పూర్మజన్మ సుకృతముచే మనకు సాయిబాబా పాదములనాశ్రయించు భాగ్యము లభించినది.

మసీదుగోడ కానుకొని ఊదీమహాప్రసాదమును తన భక్తుల యోగ క్షేమములకై పంచి పెట్టు సుందరస్వరూపుడును, ఈ ప్రపంచము యొక్క ఆ భావమును చింతించువాడును, సదా పూర్ణానందములో మునిగి యుండువాడునగు సాయిపాదములకు సాష్టాంగనమస్కారములు చేయుచూ ఈ అధ్యాయమును ముగించెదము.